

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

A

St. III

p. 309

Πλάτων Διονυσίῳ εὖ πράττειν.

- a Διατρίψας ἐγὼ παρ' ὑμῖν χρόνον τοσοῦτον καὶ διοικῶν
 τὴν ὑμετέραν ἀρχὴν πεπιστευμένος πάντων μάλιστα, τὰς
 ὠφελίας ὑμῶν λαμβανόντων, τὰς διαβολὰς δυσχερεῖς οὔσας
 ὑπέμενον· ἤδη γὰρ ὅτι τῶν ὠμοτέρων οὐδὲν ἐμοῦ συνε-
 5 θέλουτος ὑμῖν δόξει πεπρᾶχθαι· πάντες γὰρ οἱ συμπολιτευό-
 b μνοι μεθ' ὑμῶν ὑπάρχουσί μοι μάρτυρες, ὧν ἐγὼ πολλοῖς
 συνηγωνισάμην, ἀπολύσας αὐτοὺς οὐ μικρᾶς ζημίας. αὐ-
 τοκράτωρ δὲ πολλακίς τὴν ὑμετέραν πόλιν διαφυλάξας,
 ἀπεπέμφθην ἀτιμότερον ἢ πτωχὸν ὑμῶν ἀποστελλόντων
 5 προσήκει καὶ κελευόντων ἐκπλεῦσαι, τοσοῦτον παρ' ὑμῖν
 διατρίψαντα χρόνον. ἐγὼ μὲν οὖν περὶ ἐμαυτοῦ βουλευ-
 σομαι τὸ λοιπὸν τρόπον ἀπανθρωπότερον, σὺ δὲ τοιοῦτος
 ὦν τύραννος οἰκήσεις μόνος. τὸ δὲ χρυσίον τὸ λαμπρόν,
 c ὅπερ ἔδωκας εἰς ἀποστολήν, ἄγει σοι Βακχεῖος ὁ τὴν ἐπι-
 στολήν φέρων· οὔτε γὰρ ἐφύδιον ἐκεῖνό γ' ἦν ἱκανὸν οὔτε
 πρὸς τὸν ἄλλον βίον συμφέρον, ἀδοξίαν δὲ πλείστην τῷ
 διδόντι σοὶ παρασκευάζον, οὐ πολλῶ δὲ ἐλάττω κἄμοι λαμ-
 5 βάνοντι, διόπερ οὐ λαμβάνω. σοὶ δ' οὐδὲν διαφέρει δῆλον
 ὅτι καὶ λαβεῖν καὶ δοῦναι τοσοῦτον, ὥστε κομισάμενος
 ἄλλον τιὰ τῶν ἐταίρων θεράπευσον ὥσπερ ἐμέ· κἀγὼ γὰρ

Πλάτων Διονυσίῳ libri: Δίων Διονυσίῳ Ficinus (ut vid.) a 2 γρ.
 πάντων μάλιστα in marg. A³ L² O²: πᾶσι τῶν μάλιστα A L O a 3 ὠφε-
 λίας fecit A² a 4 ἤδη A: ἤδειν fecit A² γρ. συνεθέλοντος
 L² O²: συνηθόντος A L O b 1 ὧν A L O: ὡς s. v. L² O² b 6 μὲν
 re vera A: om. errore Hermann (cf. c 3) b 7 τὸ λοιπὸν A L:
 τὸν λοιπὸν vulg. c 3 πλείστην] πλείστην μὲν fecit a (μὲν s. v.)
 c 4 λαμβάνοντι A O: τῷ λαμβάνοντι L et τῷ s. v. a

ἰκανῶς ὑπὸ σοῦ τεθεράπευμαι. καί μοι τὸ τοῦ Εὐριπίδου d
κατὰ καιρὸν ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι σοὶ πραγμάτων ἄλλων ποτὲ
συμπεσόντων—

εὗξῃ τοιοῦτον ἄνδρα σοι παρεστάναι.

ὑπομνήσαι δέ σε βούλομαι διότι καὶ τῶν ἄλλων τραγωδο- 5
ποιῶν οἱ πλείστοι, ὅταν ὑπό τινος ἀποθνήσκοντα τύραννον
εἰσάγωσιν, ἀναβοῶντα ποιούσιν—

φίλων ἔρημος, ᾧ τάλας, ἀπόλλυμαι·

310

χρυσίου δὲ σπάνει ἀπολλύμενον οὐδεὶς πεποίηκεν. κακέϊνο
δὲ τὸ ποίημα τοῖς νοῦν ἔχουσιν οὐ κακῶς ἔχειν δοκεῖ—

οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνατῶν δυσελπί-
στῳ βίῳ,

5

οὐδ' ἀδάμας οὐδ' ἀργύρου κλῖναι πρὸς ἄνθρωπον
δοκιμαζόμεν' ἀστράπτει πρὸς ὄψεις·

οὐδὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις
γύαι,

ὡς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοφράδμων νόησις.

10

ἔρρωσο, καὶ γίγνωσκε τοσοῦτον ἡμῶν διημαρτηκῶς, ἵνα b
πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ.

B

Πλάτων Διονυσίῳ εὖ πράττειν.

Ἦκουσα Ἀρχεδήμου ὅτι σὺ ἡγήῃ χρῆναι περὶ σοῦ μὴ
μόνον ἐμὲ ἡσυχίαν ἄγειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐπιτηδεῖους 5
τοῦ φλαυθρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν περὶ σέ· Δίωνα δὲ μόνον
ἐξαίρετον ποιῆ. οὗτος δὲ ὁ λόγος σημαίνει, τὸ Δίωνα ἐξαί- c
ρετον εἶναι, ὅτι οὐκ ἄρχω ἐγὼ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδεῖων· εἰ

d 5 τραγωδιοποιῶν A a 3 κακῶς A (sed alterum κ in ras. a)
a 6 κλῖναι A (sed ἱ ex emend.): κλίνα L a 7 δοκιμαζόμενα
ἀστράπτει A (sed ἂ in initio versus postea add.) a 9 γύαι]
γύαι A L O b 6 σέ A O: σοῦ A² (ou s. v.) O² (σοῦ s. v.)